

20. „ 1961

ze dne

PAVEL LOUČIM

Na rozloučenou

Divadlo Petra Bezruče uvedlo 6. května 1961 hru Milana Jariše „Šerif se vrací“. Dva vážné důvody nedovolí na tuto významnou premiéru zapomenout. Za prve tato hra byla nastudována na počest 40. výročí KSČ. Druhým důvodem, proč členové DPB nezapomenou na tuto premiéru, je přestěhování divadla na nové působiště do Domu kultury pracujících Ostravy. „Šerif se vrací“ byl poslední premiérou v budově, která šestnáct let sloužila a poskytovala možnost rozdávat kulturu zprvu těm nejmenším návštěvníkům a později veličkému okruhu návštěvníků večerních představení.

V srpnu 1945 sešel se kolektiv nadšenců, který dal svému divadlu název „Kytice“. Jeho režisérem byl Karel Dittler. Na „kytici“ je vždy pohled radostný. Tuto radost však brzy zakalí myšlenka, že krása kytice je pomíjející. A tak uvadlo i divadlo „Kytice“. V prosinci 1945 došlo k reorganizaci. Divadlo dostalo nový název „Městské divadlo mladých“. O několik měsíců později byl postaven do čela bývalý režisér „Kytice“ Karel Dittler.

Tehdejší MDM svými hrami pro mládež burcovalo v dětských návštěvnicích nadšení a zápal pro nový, lepší řád, pro nový život, o kterém jejich otcové jenom snili. A tak utíkala léta úspěchů a bojů. Rok 1955 přinesl MDM další pojmenování: Divadlo Petra Bezruče.

Od roku 1955 se začalo hrát mimo školních představení několik večerních představení do měsíce. Obliba DPB pomalu ale jistě rostla a divadlo si získávalo větší okruh svých návštěvníků. V roce 1958 se začaly v DPB hrát pravidelně i večerní představení. Nasazením školních a večerních představení vznikaly potíže. Umělecký kolektiv byl vypjat na maximum, nebyly vzácné případy, kdy herec nebo herečka hráli za měsíc 35 – 40 představení. Ale i toto bylo překonáno a korunováno úspěchem. Na počest 16. výročí osvobození Ostravy byla pracovnímu kolektivu DPB udělena Městská cena.

Uplynulé sezóny DPB jasně prokazují stoupající úroveň souboru, kterou lze vidět v provedení inscenací Večer tříkrálový, Člověk hledá radost, Jesse Semple se žení, Trojané, Tvrdohlavá žena, Filosofská historie, Gangsteři z Valence, Poprask na laguně. Jako československé premiéry byly uvedeny hry Noční host, Můj přítel Kolja, Tramvaj do stanice Touha; Svatou Johanku z jatek uvedlo DPB jako třetí divadlo na světě. To jsou inscenace, které prověřily uměleckou úroveň souboru.

Kolektiv pracovníků DPB se tedy loučí premiérou „Šerif se vrací“ se svým dosavadním působištěm a současně se také loučí se svým věrným soudruhem, svým „šerifem“, uměleckým ředitelem Karlem Dittlerem, který přechází jako ředitel do televize. – Těch 5500 spokojených předplatitelů, kteří s velkým okruhem dalších návštěvníků chodili do DPB letos, bychom si přáli vidět i v řadách diváků na novém působišti. – A na konec jedno srdečné rozloučení: hodně štěstí „šerife“!

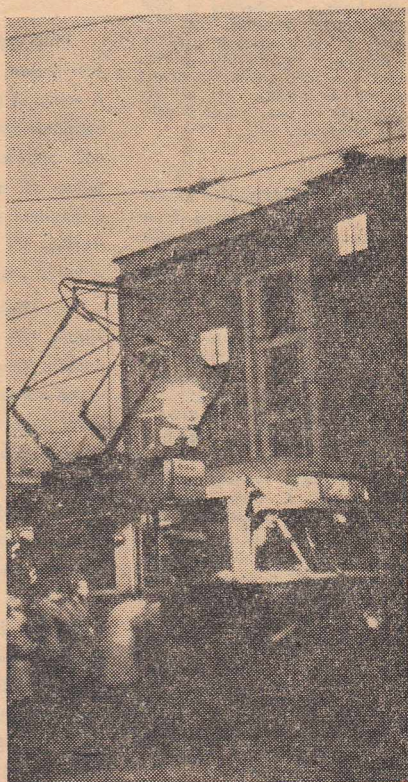

FOTO MILAN KARPALA